

og, hvor den ikke strækker til, give Hjælp fra Kommunekasserne, vil det fremgaa, at jeg slet ikke kan gaa ind paa den Tanke, at Statskassen skal yde Tilskud. Jeg tror at være i fuldkommen Overensstemmelse med mine Partifæller, naar jeg udtaler, at denne Sag er og bliver en kommunal Sag og er Staten fuldkommen uvedkommende, og dette andet Punktum i § 4 kan jeg derfor, som sagt, slet ikke gaa med til.

Om de andre Paragraffer i Lovforslaget skal jeg kun bemærke, at de efter min Mening burde ændres derhen, at de kommunale Raad fik en Ret til, hvor der ingen private Velgørenhedsforeninger er, eller hvor disse ikke har deres Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, at tage Initiativet, naar Kommunalraadene skønner, at der virkelig er Trang til en saadan Skolebespisning, thi Afgørelsen heraf beror dog, som det er betonet her, paa Kommunalraadenes Skøn. Derfor synes jeg ikke, at man bør paalægge dem det som en Pligt, men man bør give dem det som Ret.

Disse faa Bemærkninger skal jeg paa mine Partifællers og egne Vegne henstille til det høje Tings Overvejelse.

Rottbøll: Vi har tidligere haft dette Lovforslag for, og jeg har udtalt, at man burde blive staaende ved Loven af 23. Maj 1902, der gav Kommunerne Ret til, hvis de havde Skolekøkkener, at bespise Børnene med den Mad, som laves der, eller ogsaa yde Bidrag til Foreninger, der tog sig af Skolebespisning. Det forekommer mig ligesom de ærede andre Talere, at denne Lov af 1902 har vist sig tilstrækkelig. Jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler i, at ude i Landdistrikterne er der i meget ringe Grad Trang til en saadan Lovgivning, medens der ganske vist omkring i Byerne kan være nogen Trang til den, men der kan denne Trang, som det ogsaa har vist sig, afhjælpes gennem Foreninger, hvortil Kommunalbestyrelserne yder Bidrag. Jeg kan heller ikke se bort fra, at man gennem en Lovgivning af denne Art tager Ansvaret bort fra Forældrene. Hvor langt man vil gaa i den Retning, er ikke godt at sige, men begynder man paa den Maade, der her er antydnet, kommer man let videre, og jeg tror, at det hverken for Børnene eller Forældrene er heldigt, naar man saaledes tager Ansvaret bort fra disse. Hvis Børnene paa denne Maade skal bespises i Skolerne, bliver det meget vanskeligt for Kommunalbestyrelserne at afgøre,

hvilke der skal bispises og hvilke ikke. Der kan være Børn, hvis Forældre meget godt har Raad til at bispise dem ordentlig hjemme, men som dog tænker som saa: Ja hvad, naar de andre Børn skal have nogen Mad, hvorfor skal vore saa ikke? Og Børnene kommer let ind paa den Tanke, at det egentlig er Samfundet, der skal føde dem, og det tror jeg er daarligt baade for Forældrene og Børnene. Jeg tror, at man gennem den tidligere Lovgivning har tilstrækkeligt Værn mod det, som jeg ogsaa anser for en Ulykke, at der sidder underernærede og daarligt ernærede Børn omkring i Skolerne. Vedtagelsen af dette Lovforslag vil netop føre til, at den private Godgørelse melder sig fra. Der staar ganske vist i § 1, at „ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltning og paa Kommunekassens Bekostning — med eller uden Hjælp af dertil oprettede Foreninger — drages Omsorg for, at“ uformuende Børn faar Mad. Naar der staar „med eller uden“, vil det sige, at naar Kommunalbestyrelsen skal drage Omsorg for det, vil den private Godgørelse ganske sikkert melde sig fra, og det tror jeg ikke er noget godt. Jeg tror i Virkeligheden, at man har tilstrækkeligt i Loven af 1902, og skal derfor kun henstille, at man i det Udvalg, som jeg dogventer nedsat, tager under Overvejelse, om man ikke skal slaa sig til Ro med denne Lov i Erkendelse af, at den har virket godt.

Trier: Jeg maa tilstaa, at jeg ser anderledes paa denne Sag end de foregaaende Talere. Jeg vil paa det bestemteste anbefale dette Lovforslag og støtte de Betragtninger, som den højtærede Kultusminister har gjort gældende. Jeg tror, at den foreliggende Sag som i Regelen den Slags Sager langsomt men sikkert arbejder sig frem, begyndende med, at et privat Initiativ faar Øje for, hvilke Krav der stilles, og sætter Kræfter ind paa at tilfredsstille disse Krav, og dernæst den nærmest liggende videre Kreds, Kommunerne, delvis tager Sagen op til Løsning sammen med det private Initiativ, og at Sagen efterhaanden udvikler sig saaledes, at det bliver det offentlige, der gennem den Opdragelse, den offentlige Mening har faaet ad den Vej, jeg skildrede, kommer til at tage sig af Opgavens Løsning. Saaledes er det gaaet med saa mange Sager, og saaledes vil det efter min Mening utvivlsomt ogsaa gaa med denne. Der er talt om, at det private